

K. B. Rottring: Heri Kókler és a Mormon Kannája

K. B. Rottring
Heri Kókler és a Mormon Kannája
(Részlet)

(Részlet)

Excalibur Könyvkiadó

© K. B. Rottring:
Heri Kókler és a Mormon Kannája

© K. B. Rottring, 2001
Párizs-London-NewYork-Antarktisz-felső

Kiadja: az Excalibur Könyviadó, 2006

A mű egyes részeinek publikálása
a kiadó engedélye nélkül tilos.
A mű kettes részeinek publikálása
viszont szóba sem jöhet.

A kiadásért senki sem felelős.
Kivéve a gyevi bírót.
De ő nem ér rá, Mátyás napon van, és még nem ért vissza.
Úgyhogy nagyon sajnáljuk.

A borítót Pablo Picasso korai
halála miatt Szűcs István festette
Nyomdai előkészítés: Szilícium Grafika
Lektor: Hannibál Lektúr
Műszaki szerkesztő: Savanya Zsolt

ISBN : 978-615-5082-16-0

A Hatos Lottó jövő heti nyerőszámai
emelkedő számsorrendben:

12, 9, 7, 4, 1.

Excalibur az Interneten: <http://www.excaliburkonyvek.hu>
excaliburkiado@t-online.hu

Előjáték

Olyan romantikus volt, hogy ennél romantikusabb már nem is lehetett volna.

Adva volt hozzá minden: először is egy holdfényes nyári este, mely a Lándönban megszokottal ellentétben meleg volt és kellemesnek nevezhető, egészen olyan, mint amit a világ más normális országában tűrhető nyári estének neveznek.

Langyos szellő lengedezett, illatozó virágok pollenjei szállongtak szerteszét, amitől arra érzékeny egyének tüsszentési rohamot kaptak, ám némelyek ezt romantikus hangulatnak nevezték.

A természet lágy ölén, de még annál is közelebb, nagyon is megfogható intim helyen, egy valahol elterülő parkban, izgalmas légyott zajlott. A sűrű bokrok mélyén, gallyak, ágak, bogak, levelek és rejtett kutyakakik között két kiskorú tinédzser tett érdekes felfedezéseket azzal kapcsolatban, hogy mily nagyszerű dolog is, hogy az Úristen férfinak és nőnek, nem pedig hermafroditának teremté az embert.

Netán más egyéb, körmönfont módon, amiről most ne is beszéljünk feleslegesen, hagyjuk azt a csigákra.

De azért mégsem mehetünk el szó nélkül afelett, hogy például milyen rettenetes igazságtalanság lett volna a fent nevezett legfelsőbb személytől, ha a Teremtés utáni szaporodási technológiát oly módon alkotta volna meg, hogy a képmására teremtett faj is osztódással szaporodott volna, mint holmi közönséges zöldszemes ostoros. Hová lettek volna akkor a költők a szerelmes verseikkel, nem is beszélve az erkélyek alatt kitartóan kornyikáló trubadúrokról, és az irodalom fenkölt szépségű remekei sem születhettek volna meg, mint például a közismert Alfa Rómeó és Júlia.

Gondolatmenetünket kanyarítsuk azonban vissza Lándönba, és annak is egy parkjába, ahol a két, említett tizenéves kiskorú éppen azon volt, hogy... hmm... felfedezzék azt, amit egyelőre zsenge koruk miatt nem volt szabad *mélyebben* és *behatóbban* megismerniük.

- Ó, Heri - pihegte Hermelin, mert hogy ő volt az, a Rokforti Mágus és Kutyakiképző Okkultista Oskola frissen végzett első osztályának legjobb nume..., egy valóságos numerera uno... azaz, legkiválóbb diákja. Az ifjonc pedig, akit ily elhaló nőiességgel rebegve megszólított, nem volt más, mint a híres-nevezetes Heri Kókler, a mágustársadalom köztudatába már bébi korában köteg dinamitként berobbant ifjú varázslószár, aki nem is olyan rég immár másodszer is keményen elbánt a legyőzhetetlennek hitt gonosz Voltmárvolttal, a fekete mágia rettegett nagymesterével.

(Ez azt jelentette, hogy kinyírta őtet, mint állat.)

- Ó, Heri - szolt ismét a lány, olyan átéléssel, hogy Herinek *mindene* az égnek állt.

- Mmmmmhhhhuuuhhhhhööööö - mondta nemileg izgatottan Heri, miközben kiszabadította blúzából Hermelint. A nevezett, s felettébb felhevült állapotban leledző nőnemű egyed, elégedetten konstataálta ruházatának fogyását. Heri, aki tököss legényke volt ám - bár ezt jól rejtegette, mert mindenki meg volt győződve róla, hogy akkora pupák, mint hat másik - arra gondolt, hogy legszívesebben megszabadítaná Hermelint a melltartójától is.

A tettek mezejére lépett.

Előtte még véletlenül a kutyakakira, de azt ügyesen letörölte a cipője talpáról Hermelin fehér blúzával. Amikor megvolt a művelet, Heri ügyes mozdulatokkal nekilátott a kapocs kinyitásának.

Annak ellenére, hogy a rosszindulatú és buta feministák fennen hirdetik, hogy egy férfit úgy lehet legkönnyebben bezárni egy szobába, ha melltartókapcsot szerelünk az aj-

tóra, a jókezü Herinek, aki a varázspálcáját is hihetetlen elánnal tudta forgatni olykor, ha már nagyon muszáj volt, csekélyke gondot sem okozott a ruhadarab levétele.

Most, hogy ilyen közel volt a célhoz, egy perc megállást sem engedélyezett magának.

Oly régóta álmódzott már erről!

De persze eddig még sosem volt hozzá mersze.

Izzasztó éjszakai álmok, nappali merengések, s megannyi gyöttrő büntudatos gondolat után, amelyek miatt még a varázslástant is hanyagolta, itt volt előtte a *lehetőség*.

Határozott rántással szabadította meg a farmernadrágtól Hermelint, aki egy alig hallhatóan pihegett „Ó, Heri”-vel nyugtázta a tettet. Szemmel láthatóan cseppet sem izgatta, hogy a gyenge minőségű, távolkeleti országban gyártott ruhadarab szabálytalan alakú cafatokra szakadt az erős kézmozdulat hatására.

Hermelin igéző pillantást vetve lovagjára, oldalára fordult, majd felkönyökölve megkérdezte:

- És most mihez akarsz kezdeni velem, drágám?

Heri úgy válaszolt, mint egy igazi, kőkemény férfi. Nem köntörfalazott, nem lacafacázott, hanem kimondta, bele a közepébe, úgy, ahogy egy valódi mácsóhoz illik:

- Lehúzom a bugyidat! Kiszedem belőle a gumit! Aztán csúzlit csinállok belőle, lelövöm az összes mókust az erdőben, hogy feldaraboljam őket és megetessem velük az éhező aranybaglyaimat...